

Liz Huisman

BLIKSEM

Met illustraties van
Anna Boterman

LEMNISCAAT 8 ROTTERDAM

Van Liz Huisman verscheen bij Lemniscaat:
Durf

Tekst © Liz Huisman, 2026
Omslag en illustraties © Anna Boterman, 2026
Boekverzorging: Eef Verburg
Nederlandse rechten Lemniscaat b.v.,
Vijverlaan 48, 3062 HL Rotterdam, 2026
ISBN 978 90 477 1867 3
NUR 283

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Druk- en bindwerk: Wilco, Amersfoort

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig papier.

Kijk voor meer informatie, activiteiten voor thuis
en in de klas en meer op www.lemniscaat.nl

Voor Donna, de liefste hond van de wereld

‘Alleen in de duisternis kun je de sterren zien.’
– Martin Luther King Jr.

VESPER

Ik heb het al zo vaak gedaan, maar toch gaat mijn hart elke keer weer als een op hol geslagen kudde paarden tekeer. *Kedoem-kedoem-kedoem-kedoem-kedoem-kedoem*. Heel eventjes maar. En net als al die andere keren negeer ik het en ga ik in het raamkozijn zitten, met mijn benen bungelend over de rand.

Drie, twee, één: ik zet me af.

Met een zacht plofje land ik op mijn blote voeten in het zand en ik vang mezelf op met mijn handen.

Het is stil buiten.

Tenminste, soms vergeet ik dat het zachte, regelmatige ruisen van de zee ook geluid is. De natuur die rustig ademhaalt. Ik ben er inmiddels zo aan gewend dat ik het niet meer hoor.

Met stil bedoel ik het gebrek aan menselijke geluiden: hoge kinderstemmen, 'Mam, mag ik een ijsje?', muziek uit speakers, gelach, piepende wielen van strandkarren, 'Wie heeft de zonnebrand?', hondengeblaf, 'Hé, een kwal!', nog meer gelach.

Zelfs de zeemeeuwen laten pas weer van zich horen als de zon op is.

Alleen in de nacht is het stil buiten. En in mij. Dan is er niemand die iets van me wil.

Ze zeggen dat het binnenkort wel moet gaan onweren, na al die weken broeierige hitte. Dan zal het ook wel gaan afkoelen. Maar nu nog niet. De hitte hangt nu nog als een laagje stroop om alles en iedereen heen.

Ik loop rustig de zee in en laat mezelf drijven op mijn rug, met mijn armen en benen gespreid. Mijn oren nét onder water, zodat ik alleen nog maar een dof, ruisend geluid hoor. Het zeewater is lauw door de zon die er al de hele zomer op heeft geschenen.

Het is heel helder vannacht. Boven mijn hoofd zijn duizenden sterren zichtbaar. Miljoenen. Triljoenen. Ze zeggen dat er meer sterren in het universum zijn dan zandkorrels op aarde. Ik kan het me nauwelijks voorstellen. De sterrenhemel mengt zich met de zee en de zee met de sterrenhemel. En ik zweef daar precies tussenin, als sterrenstof.

Eigenlijk is het verboden wat ik nu doe. Je mag 's nachts niet op dit strand zijn en je mag al helemaal niet zwemmen. Want: 'een natuurgebied' en 'veel te gevaarlijk door de stromingen en golven'. Maar ik kan goed zwemmen en ga helemaal niet ver het water in. En waarom zou je 's nachts slapen als je ook dit kunt doen? Trouwens, die hele regel gaat toch gewoon niet op als je op het strand wóónt?

RIES

Mag je 's nachts eigenlijk wel op het strand zijn? Volgens mij heb ik eens gelezen dat dat alleen ná zonsopgang en vóór zonsondergang mag. Dus niet nu.

Maar dit moet gewoon gebeuren. Ik kan toch niet slapen en ik kan er geen pottenkijkers bij gebruiken.

Ik had alleen niet verwacht dat het zo donker zou zijn. Wat – moet ik toegeven – vrij onnozel is, want wie heeft er ooit lantaarnpalen op het strand gezien? Het enige licht komt van een klein lampje bij een donkere vlek (een strandtent?).

Ik leg Bliksem even neer om mijn sneakers uit te trekken. Wat ik ga doen moet op blote voeten.

Daarna loop ik met hem het strand op. Schelpjes krassen tegen mijn voetzolen en bij elke stap zakken mijn voeten weg in het zand. Door het gebrek aan licht zijn de sterren goed zichtbaar. Thuis zie ik bijna nooit sterren. Komt door de lichtvervuiling, zegt pap. Of misschien kijk ik gewoon niet goed genoeg.

Vlak bij de zee blijf ik staan. Het donkere water is kalm. De sterren zijn gevallen en dansen op het ritme van de golven.

Er gaat een rilling door me heen. Dit is de plek.

Ik kijk naar Bliksem en voel weer die sterke stroom,
ergens binnen in me. Hij voelt zwart en sleurt me mee,
bijna kopje-onder.

En dan zie ik het.

Een nog donkerdere vlek in het donkere water.

Er drijft daar iets.

Ik knijp mijn ogen samen om beter te kunnen kijken
en loop dichterbij. Is het een zeehond? Hier zijn toch
geen zeehonden? Het lijken wel een soort armen. Zijn
het armen? Het lijkt op...

Shit.

Volgens mij verdrinkt daar iemand.

Ik laat Bliksem los en ren naar het water.